

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΙΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἑν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 7^ο.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 2 Σεπτεμβρίου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 36

Τὸ Γραφεῖον τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων »
μετεκομίσθη εἰς τὴν ὁδὸν Πατησίων, 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα.

Ο ΠΕΤΡΟΜΑΖΕΥΤΗΣ

[Μυθιστορία ὑπὸ ΑΙΜΕ GIRON]
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 291.)

— Πῶς το ἐκατάλαβα! ἀνέκραξε· λῆς καὶ κάποιος μοῦ το εἶπε· εἴτ' αὐτί. Καλὲς αὐτό, ματάκια μου, εἶνε ροιὰ, βόμβα ἀπὸ ἡφαίστειον...

— Τοῦλάχιστον σὰς εὐχαρίστησε πολὺ, ἀφ' οὗ, καθὼς βλέπω, σὰς ἐξάντισε τόση λίγη; ἠρώτησε τὸ κοράσιον.

— Ἀκούς ἐκεῖ! καὶ ρωτᾷς;... Καὶ πού την ἡῤες, Χρυσούλα μου;

— ὦ, δὲν την ἡῤα ἐγώ! ὁ Σιδέρης την ἡῤε, ἐκεῖ που ἔδωκε τὰ πρόβατα, κατὰ τὸ Κρουστέτο, τὸ ἡφαίστειο καταπῶς το λένε. Νὰ πῶ τὴν ἀλήθειαν, ἐγὼ τὸν παρακάλεσα νὰ ψάξῃ νὰ την εὔρῃ, γιὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω. Κ' ἐκεῖνος πάλι γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ, — ἂ, εἶνε καλὸ παιδί, — ἔψαξε, ἔφαγε τὸν λόσμο καὶ νὰ τη! Τὸ ξέρω πῶς ἔχετε ἕνα σωρὸ πέτρες, ἐσεῖς· μα' πητέ μου, ἔχετε καμμιὰ τέτοια; προσέθεσε μὲ περιέργειαν ἡ Χρυσούλα.

— Τώρα εὐθὺς θά τη σπάσωμε καὶ θὰ ἰδοῦμε· γιατί μέσα της, — τὸ ξέρεις ἀπὸ ἄλλες φορές, — αὐτὲς ἡ βόμβες ἔχουν κάθε λογῆς θαυμάσια πράγματα!... Ἀπὸ αὐτὰ ὅλα, δύο ἐπιθυμῶ, ἀπὸ πόλυν καιρὸ τώρα, νὰ εὔρω, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς θὰ πεθάνω, χωρὶς νὰ.... Στάσου μιά στιγμὴ νὰ πάρω τὸ σφυρί μου.

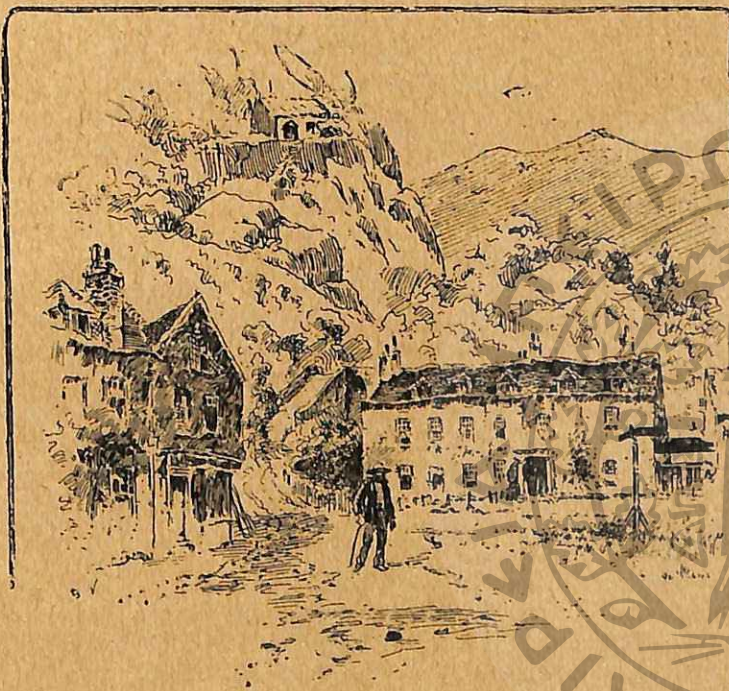
Ὁ γηραιὸς δρυκολόγος

εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἰκίσκον. Ποία ἦτο λοιπὸν αὐτὴ ἡ μικρὰ καὶ καλὴ χωριόποῦλα, ἡ ὁποία, καθὼς εἶδατε, ἀγαποῦσε τόσο πολὺ τὸν κ. Φραντζήν, καὶ τόσο πολὺ ἠθέλε νὰ τον εὐχαριστή; Πρὶν ἐπιστρέψῃ ἐκεῖνος, θὰ λάβω καιρὸν νὰ σὰς το εἶπω, διότι εἰς τὸν κυκεῶνα τοῦ πολυποικίλου ἐκείνου δωματίου ἐπικρατεῖ τόση ἀταξία, ὥστε ἀφεύκτως ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος θὰ χρειασθῇ δέκα ὁλόκληρα λεπτά, ἕως οὗ κατορθώσῃ νὰ εὔρῃ τὸ σφυρί του.

Ἡ Χρυσή, ἂν θέλετε νὰ την εἶπω, μὲν εὐγενικὰ καὶ ὁμηρικὰ, — καὶ μόνον αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶχεν ἡ δυστυχὴς καὶ ὡς

βαπτιστικὸν καὶ ὡς οἰκογενειακὸν της, — ἢ ἡ Χρυσούλα, ὅπως τὴν ἔλεγαν εἰς τὸ χωριὸν ὑποκοριστικῶς καὶ ἀμαθῶς, ἦτο τρόφιμος τοῦ Ὀρφανοτροφείου. Τὴν ἡῤαν μίαν ἡμέραν εἰς τὸν δρόμον, βρέφος ἐγκαταλειμμένον, καὶ την ἐπῆγαν ἐκεῖ, ὥστε δὲν εἶχε γνωρίσῃ οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα. Ὅταν ἐγίνε δέκα ἔτων, τὸ Ὀρφανοτροφεῖον τὴν ἐνοίκισεν εἰς ἕνα ἐντιμὸν γεωπόνον τοῦ χωρίου. Ἀπὸ τότε ἡ οἰκογένειά του ἦτο καὶ ἰδική της. Ἐδωκε τὰ γιδοπρόβατα τῶν καλῶν αὐτῶν ἀνθρώπων, δυὸ χρόνια τώρα, καὶ δὲν ἠθέλε νὰ τους ἀρίστη· ἐπίσης δὲ καὶ οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι ἠθέλουν νὰ την κρα-

τήσουν παντοτεινὰ, πρὸς τὸ παρὸν ὡς ποιμενίδα, ἀργότερα ὡς ὑπηρετρίαν. Τὸ ἀγροκήπιον, τὸ ὁποῖον ἤρχιζεν ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἐτελείωνεν ἡ ἰδιοκτησία τοῦ κ. Φραντζή, ἦτο ἰδικὸν τῶν Γείτονης λοιπόν. Ὁ κ. Φραντζῆς, διερχόμενος ἐκεῖθεν καὶ συναντῶν ἑαυτὸν τῆς οἰκίας τὴν μικράν, τῆς ἐγάιδευσεν πατρικῶς τὸ μαγουλάκι, ἢ τὴν ἐρίλευε κάποτε μὲ κανένα ζαχαρωτόν, καὶ κάποτε μὲ καμμιὰν πενταρίτσαν. Δι' αὐτὸ κ' ἐκείνη ἠγάπησεν ἀμέσως τὸν καλὸν γέροντα, καὶ ἀφωσιώθη εἰς αὐτόν, ὅπως ἀφωσιώγονται τὰ σκυλάκια. Καθὴν μίαν ἀνέβαινε τὴν λαξευτὴν κλίμακα τοῦ βράχου μετὰ σπουδῆς καὶ προσθυμίας, διὰ νὰ ἴδῃ τὸν σίλον της, διὰ νὰ τον ἐρωτήσῃ μὴ θέλῃ τίποτε ἀπὸ τὸ χωριόν, διὰ νὰ

« Ἐκεῖ ὕψηλά, τὸ σπιτάκι ὁμοιάζει μὲ κλωθίον, κρεμασμένον εἰς τὸν τοῖχον ἀπὸ ἑνα καρφί. » (Σελ. 292, στ. 6.)

του κάμη τες δουλειές του σπιτιού. "Ηξευ-
ρεν, όπως όλοι, ότι ήτο «πετρομαζευ-
τής», και του έφερνε πέτρες, βόμβας προ-
πάντων, αϊ όποια τῷ έπροξένουν την ζω-
ηροτέραν χαράν. Διά τούτο, βόσκουσα τὰ
γίδια της, τὰ ὠδήγουσε κατά προτίμησιν
ἐκεῖ ὅπου ἄλλοτε, εἰς πολὺ παλαιὸν και-
ρὸν, καθὼς τη ἔλεγεν ὁ κ. Φραντζῆς, ἡ
γῆ ἔβραζε καὶ ἔκαιε καὶ ἔβγαζε φλόγας,
— εἰς τὸ ἐσθεςμένον ἡραίστειον Κρου-
στέον. Αὐτὸ τὰς καθημερινὰς, Ἄλλα
τὴν Κυριακὴν τὴν ἄφιναν ἐλευθέραν νὰ
πηγαίνῃ ὅπου ἤθελε, καὶ διήρχετο τὴν
ἡμέραν της παρατηροῦσα πρὸς τὰ κάτω,
ἐρευνῶσα, ἀνασκαλεῖν τὸς σωροὺς
τῶν πετρῶν. Ὡ, πόσον ἦτο εὐτυχής,
ὡσάντις εὗρισκε καμμίαν ἀπὸ τὰς σφαί-
ρας ἐκείνας, τὰς ὁποίας ὁ γηραιὸς της
φίλος τῆς ἐπλήρυνε πότε μὲ μίαν δεκά-
ραν, πότε μὲ δύο, καὶ πάντοτε μ' ἓνα
γλυκὸ φιλί.

Ὁλίγον κατ' ὀλίγον, ὁ γέρον καὶ τὸ
κοράσιον συνεδέθησαν διὰ μεγάλης στο-
ργῆς, καὶ ἤρχισαν μάλιστα νὰ αἰσθάνων-
ται, ὅτι, ἐν τῇ μονίᾳ των, ἐν τῇ ἐρημίᾳ
των, ὁ εἰς ἦτο ἀναγκαῖος εἰς τὸν ἄλλον.
Ἐκεῖνος εἰς τὸ τέλος, ἐκείνη εἰς τὴν ἀρ-
χήν τῆς ζωῆς, συνηντήθησαν, διότι πάν-
τοτε τὰ ἄκρα συναντῶνται. Τὴν τρυφεράν
ταύτην στοργὴν ἐδυνάμωσε μὲ τὸν καιρὸν
ἡ συνήθεια, καὶ τόσον ἐλυπεῖτο ὁ κ. Φραν-
τζῆς ὅταν δὲν ἐβλίβετο καὶ ἡ Χρυ-
σοῦλα ὅταν δὲν ἠδύνατο νὰ νέλθῃ εἰς τὸ
ἐναέριον σπιτάκι.

Ἐπιτέλους ὁ ὀρυκτολόγος ἐξῆλθε πάλιν
εἰς τὸ κηπάριον, κρατῶν μὲ τὴν μίαν
χεῖρα τὸ σφυρίον, καὶ μὲ τὴν ἄλλην τὴν
ἡραίστειώδη βόμβαν, τὴν ὁποίαν εἶχε
κολλήσῃ σχεδὸν εἰς τὴν μύτην του καὶ
τὴν περιέστρεφε, καὶ τὴν ἐξήταξε μετὰ
προσοχῆς.

«Χμ! ἐψιθύριζε· θὰ εὕρω ἄρα γε ποτὲ
αὐτὸ που ζῆτῶ τόσα χρόνια, μὲ τόσον πά-
θος, μὲ τόσην ἐπιμονὴν καὶ μὲ τόσην ἀ-
ποτυχίαν ἕως τώρα, — ὀλίγον χρυσάφι ἢ
κανένα σάφειρον; Ἡ συλλογὴ μου, ἡ
τόσον πλουσία τώρα, θὰ ἐγίνετο τότε ἡ
πλέον σπανία!»

Καὶ ἀφῆκε βαθὺν στεναγμόν, μεταφέ-
ρων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τῆς μικρᾶς βόμ-
βας εἰς τὴν μικρὰν κόρην.

«Σοῦ εἶπα ποτέ, παιδί μου, ἐξηκολού-
θησε, πῶς σχηματίζονται αὐτὲς ἡ παράξε-
νες πέτρες; Ὁχι;... Ἀκουσε λοιπὸν, γιατί
εἶνε πολὺ περίεργον. Θὰ προσπαθῶ νὰ
σοῦ το ἐξηγήσω ὅσον εἰμπορὸν ἄπλᾳ, γιὰ
νὰ το καταλάβῃς χωρὶς κόπον τὸ μυαλου-
δάκι σου, μικρὴ μου βοσκοπούλα!

— Νὰ μοῦ τὸ ἐξηγήσεις, νὰ μοῦ το
ἐξηγήσεις, κύριε Φραντζῆ! εἰπέ ζωηρῶς
ἡ Χρυσούλα. Ἀχ, ἐγὼ ἤθελα νὰ μάθω
πολλὰ πράγματα, ἀλλὰ ποῦ! Μόλις μοῦ
ἔμαθαν τὸ ἄλφα βῆτα, καὶ ἀκόμη δὲν μπο-
ρῶ νὰ διαβάσω καλὰ-καλὰ οὕτε τὸν Καζα-

μία! προσέθεσεν ἡ μικρὰ καὶ ἀνεστέναιζε.

— Φαντάσου λοιπὸν ὅτι μιὰ φορὰ, —
μὰ εἶνε πολὺς — πολὺς καιρὸς περασμένος
ἀπὸ τότε, αἰῶνες αἰῶνων, — ἡ γῆ μας ἦ-
ταν μιὰ μεγάλη, μιὰ πελωρία σφαῖρα ἀπὸ
φωτιά, μ' ἓνα φλοῖδ ἀπέξω, σὰν νὰ λέμε
μ' ἓνα τσέφλι σὰν τοῦ αὐγοῦ, ἀλλὰ ἀπὸ
πάστα πειρὸ μαλακῆ. Αὐτὴ ἡ πάστα εἶχε
μέσα της ἀπ' ὅλα, πέτρες, μέταλλα, σί-
δερο, χρυσάφι, καὶ τὰ λοιπὰ, ὅλα ἀνα-
λυτὰ, λυωμένα, ἀπὸ τὴν πολλὴν ζέστη.
Ἀπὸ κάτω ἡ φωτιά ἔβραζε, καὶ ἔγαλοῦσε
τὸν κόσμον, καὶ ἐκτυποῦσε τὸ τσέφλι, γιὰ
νὰ το τρυπήσῃ καὶ νὰ πεταχθῇ ἔξω. Καὶ
καμμίαν φορὰ, τὸ ἐκτυποῦσε τόσο δυνατὰ,
ὥστε τὸ ἐσπαξε καὶ τότε ἐπετιοῦνταν
ψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα κανένα κομμάτι τῆς
πάστας, ὅπως μεγάλον, πότε μικρόν, ἀπα-
ράλλακτα ὅπως μιὰ σφαῖρα μεγάλῃ ἢ
μιὰ σφαῖρα μικρῇ πετιέται ἀπὸ ἓνα κα-
νόνι ἢ ἀπὸ ἓνα τουφέκι· τὸ ἐκατάλαβες;

— Πολὺ καλὰ, κύριε Φραντζῆ! καὶ
ἀλήθεια μοῦ εἶπατε πῶς θὰ εἶνε περίερ-
γο, καὶ διασκεδαστικὸν μάλιστα. Ἐμπρός.

— Λοιπὸν, τὸ κομμάτι αὐτὸ τῆς μα-
λακῆς πάστας, μικρὸ ἢ μεγάλο ἀδιάφορον,
τώρα εὐρίσκεται ἔσθον ἀέρα. Ἐχεῖ ὅμως
πάρῃ μαζὶ του ἡ κανένα πετραδάκι, ἡ
λίγο ἄμμο, ἡ λίγο σίδερο, ἡ λίγο χρυ-
σάφι, καὶ τὰ λοιπὰ. Καὶ καθὼς πηγαίνει
ψηλὰ, γυρίζει, γυρίζει ὁλοένα σὰν τὴν
δοῦρα, καὶ πρὶν νὰ πέσῃ, στοργυλεῖται καὶ
γίνεται μακρουλὸν σὰν αὐγὸ. Ἡ βόμβρα
εἶνε πειὰ ἔτοιμη· ἔπειτα πέφτει ἐπάνω
ἔσθον τσέφλι τῆς γῆς, κρύνει καὶ γίνεται
πέτρα.

— Ὡ, τί ἀστεῖο ποῦ εἶνε! ἔπειτα;

— Ἐπειτα, ὅ,τι εἶχε πάρῃ μαζὶ του,
— τὸ σίδερο, τὸ χρυσάφι κτλ. — μένει μέσα
ἔς αὐτὴ τὴν σκληρὰ πέτρα, ποῦ εἶνε κού-
φια, καὶ μένει γιὰ πάντα...

— Δηλαδή ὡς που νὰ τὴ σπάσετε,
κύριε Φραντζῆ, καὶ νὰ το βρῆτε, ὅπως
σπάσει κανεὶς τὸ ἀμύγδαλον καὶ βρίσκει
μέσα τὴν ψίχα. Ἀ, μ' αὐτὸ εἶνε θαυ-
μάσιον, καὶ τὸ ἐκατάλαβα... ὅλα τὰ ἐκα-
τάλαβα ἔσθον ἐντέλεια, ἀνέκραξεν ἡ Χρυ-
σοῦλα καταγοητευμένη, κροτοῦσα τὰς
παλάμας. Καὶ τώρα, τί νὰ ἔχῃ μέσα της
αὐτὴ ἡ πέτρα;

— Ἀμείως θὰ ἰδοῦμε· περίμενε.

Ὁ ὀρυκτολόγος ἔσφιγγε τὸ σφυρί του,
καὶ ἀνυψῶντας αὐτὸ ἀνωτὲς τῆς βόμβας,
τὴν ὁποίαν εἶχε τοποθετήσῃ ἐπὶ τοῦ δι-
αζώματος τοῦ κηπαρίου:

— Κτυπῶ... ὅχι πολὺ δυνατὰ... μὰ
μ' ἓνα κτύπημα σταθερὸ... ἔτσι...
τάκ!... ἡ πέτρα ἀνοίγει, καὶ...

Ὁ γέρον ἐτελείωσε μ' ἐπιφώνημα ἐκ-
πλήξεως, χαρὰς παραφόρου. Ἡ Χρυσού-
λα τὸν ἐκύταξε τρομαγμένη. Ἄλλ' ἄ-
μέσως εὐρέθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ κ.
Φραντζῆ, ὁ ὁποῖος τὴν ἔσφιγγε καὶ τὴν
ἐφιλοῦσεν εἰς τὰ μάγουλα, εἰς τὸ στόμα,
σὰν τρελός:

— Σ' εὐχαριστῶ, Χρυσούλα μου, σ' εὐ-
χαριστῶ. Κύτταξε, κύτταξε λοιπὸν! Σκύ-
ψε, μὰ μὲ προσοχῇ...

Καὶ ὁ Πετρομαζευτὴς περιέβαλεν ἀμέ-
σως μὲ τὰς δύο του χεῖρας, ὡς δι' ὀχυ-
ρώματος, τὴν ἀνοικτὴν ῥοιάν, καὶ ἦν
στιγμὴν τὸ κοράσιον ἐκυπτε διὰ νὰ ἰδῇ.

— Εἶνε ἴσα-ἴσα μιὰ ἀπὸ τὰς δύο, ποῦ
ἀναζήτη καὶ ποθῶ τόσα χρόνια τώρα.
Βλέπεις μέσα ἐκεῖνα τὰ τρία, τέσσαρα,
πέντε γαλάζια πετραδάκια, — ναί, πέντε
...; Ἐ λοιπὸν, εἶνε πέντε ζαφείρια,
πέντε σάφειροι, πέντε λίθοι πολύτιμοι!
... Δὲν μοῦ λείπει τώρα, παρὰ μιὰ πέ-
τρα, ποῦ νὰ ἔχῃ μέσα χρυσάφι. Ἀχ, ἂς
μποροῦσε νὰ μὴν πεθάνω, πρὶν τὴν ἀπο-
κτήσω, πρὶν πλουτίσω καὶ μ' αὐτὴ τὴν συλ-
λογὴ μου!

— Ποιὸς τὴ χαρὰ μου λοιπὸν, κύριε
Φραντζῆ, ποῦ σας εὐχαρίστησα τόσο!
Ἀλήθεια, δὲν ἦταν σωστὸ αὐγὸ τοῦ Πά-
σχα αὐτὸ ποῦ σας ἔφερα σήμερα;

— Ναί! καὶ δὲν ὑπάρχει ὠραιότερος εἰς
ὅλον τὸν κόσμον! Ἐλα, πέ μου, τί θε-
λεις νὰ σου δώσω γιὰ πληρωμὴ;

— Μὰ μ' ἐφιλήσατε, κύριε Φραντζῆ!

— Δὲν φθάνει αὐτὸ, ὅχι, στάσου.

Καὶ ὁ γέρον, ἐρευνήσας πυρετωδῶς
εἰς τὰ θυλάκιά του, ἀνέυρε καὶ ἀνέσυρεν
ἐν φράγκον ἀσημένιον, τὸ ὁποῖον προσέ-
φερεν εἰς τὸ κοράσιον. Ἦτο τὸ τελευταῖ-
ον γρήμα, τὸ ὁποῖον ἀπέμενεν εἰς τὸ ἐναέ-
ριον σπιτάκι, καὶ ὁ δυστυχὴς Πετρομα-
ζευτὴς ἐσυλλογίζετο: «Μὰ τὴν ἀλήθεια,
θὰ στενοχωρηθῶ λιγάκι.»

— Πάρ' το! μὰ πάρ' το λοιπὸν! ἔπα-
νελάμβανε πρὸς τὸ κοράσιον, τὸ ὁποῖον ἐ-
δίσταζε νὰ δεχθῇ τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο στιλ-
πνὸν νόμισμα.

Εἶχεν ἰδῇ καὶ ἄλλην φορὰν τοιαῦτα
νομίσματα, ἀλλὰ ποτέ, ποτέ δὲν εἶχεν
ἀποκτήσῃ κανέν. Τῆς ἐφαίνετο τόσῳ με-
γάλον πρᾶγμα, τόσῳ μεγάλῃ εὐτυχίᾳ
ἡ ἀπόκτησις του! Καὶ δὲν ἐτολμοῦσε...

— Ἐλα λοιπὸν, πάρ' το καὶ μὴ με
βασανίζης. Νά, θὰ σε φιλήσω καὶ ἄλλη
μιὰ φορὰ, γιατί θὰ το πάρῃς.

Ἡ Χρυσούλα ὑπήκουσε, καὶ ἐψήλω-
σεν ὅσον ἤμποροῦσε μὲ τὰ χονδρά της
πέδιλα, διὰ νὰ τὴν φιλήσῃ ὁ γέρον χω-
ρὶς νὰ σκύψῃ πολὺ, «ὁ καίμενος.»

— Ὡ, αὐτὸ τὸ φιλί μ' ἀρέσει καλλιτέ-
ρα ἀπὸ τὰ λεπτὰ, ἐπανελάβεν ἡ μικρού-
λα περὶ χαρῆς. Ὡ τὸ ὠραῖο Πάσχα, κύ-
ριε Φραντζῆ, μὰ τί ὠραῖο Πάσχα!

— Ἀλήθεια. Βλέπεις τί λαμπρὸς ποῦ
εἶνε ὁ ἥλιος; ἀκούς τὸν κορυδαλὸ καὶ
τὰς καμπάνες, ἐκεῖ κάτω, τί εὐμορρα
πράγματα ποῦ λέγουν;

— «Βόμ...δα! βόμ...δα!» ἔτσι μοῦ
φαίνεται πῶς λέγουν, κύριε Φραντζῆ!

Ὁ γέρον ἐγέλασε δυνατὰ, παιδρό-
τατα.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ-ΣΤΑΜΑΤΗΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 291.)

Ἄκρα σιγὴ ἐπεκράτησε μετὰ τοὺς λό-
γους τούτους, ἦν δὲ ἰσχυρὴ αἴφνης ἡ σθε-
ναρὰ φωνὴ τοῦ εἰς τὴν γωνίαν κρυπτομέ-
νου. Ἦτο οὗτος νεανίας εἰκοσαετής πε-
ρίπου, μᾶλλον βραχύσωμος. Ἡ μέλαι-
να βοστρυχὸς αὐτοῦ κόμη, καλύπτουσα
τὸ ἡμισυ τοῦ ὑψηλοῦ μετώπου του, ἐσκέ-
λε δύο μεγάλους ζωηροτάτους ὀφθαλ-
μούς. Ἐφερε βρακίον βαθέος κυανοῦ χρώ-
ματος, καὶ ἐκράτει εἰς χεῖρας τὸ φέσιόν
του, τὸ ὁποῖον περιέστρεφε σπασμωδικῶς.
Ἔστη εἰς ἀποστασίον τινα, στιβαρὸς ὡς
μικρὸς Ἑρακλῆς, καὶ κύπτων τὴν κεφα-
λήν εἰς σημεῖον σεβασμοῦ:

— Ἐγὼ, εἶπεν, ἀποφάσισα νὰ σώσω
τοὺς πατριώταις μου ἀπὸ τὴν περιστάσιν
αὐτή. Ἀν δὲν ἐπιτύχῃ τὸ σχέδιό μου,
μόνος ἐγὼ θὰ πάθω ἂν ἐπιτύχῃ θὰ σω-
θῶμεν ὅλοι. Εἰμποροῦσα νὰ ἐκτελέσω τὸ
σκοπὸν μου καὶ χωρὶς νὰ σὰς πῶ τίποτε,
ἀλλ' ἐπειδὴ μπορεῖ νὰ μὴν ἐπιτύχῃ, ἔ-
κρινα καλὸ νὰ σὰς πῶ τὸ σχέδιόν ποῦ με-
λετῶ καὶ νὰ σὰς παρακαλέσω τότε νὰ
μὴ λησμονήσῃς ὅτι πηγαίνω νὰ σκοτω-
θῶ μαζὶ μὲ ἄλλους δύο συντρόφους, γιὰ
νὰ σώσωμεν τὴν πατρίδα μας.

— Εἰπέ μάς, παιδί μου, τί σκοπεύεις
νὰ κάμῃς; πιθανὸν νὰ εἰμπορέσωμεν νὰ
σοῦ δώσωμεν τὰ μέσα πρὸς πληρεστέραν
ἐπιτυχίαν, εἶπεν ὁ πρόεδρος τῶν δημο-
γερόντων.

— Ἀφ' οὗ ἐπιμένετε, ἰδοὺ λοιπὸν. Μὲ
εἶχατε διορίσῃ νὰ φυλάγω εἰς τὸ δυτικὸν
μέρος τοῦ κάστρου. Ἀπ' ἐκεῖ παρατήρη-
σα, ὅτι οἱ λιάνιδες ἀναψαν φῶτα εἰς τρία
σπίτια καὶ ἄρχισαν νὰ διασκεδάζουν ἔς
τὴν ἀρχὴν ἔπειτα ἀπὸ τὰ τραγούδια τῶν
ἐκατάλαβα ὅτι εἶνε ὅλοι μεθυσμένοι. Ἀ-
μα ἐτελείωσε ἡ βάρδια μου, ἐσκέφθηκα
πῶς μ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι καὶ τὴν κακο-
καιρίαν, τρία παλληκάρια εἰμποροῦν νὰ
τοὺς κάμουν ὅλους στάχτη. Εἶπα τὸ μυ-
στικὸν μου σὲ δύο ἄλλους φίλους μου, καὶ
τοὺς εὐρήκα πρόθυμους νὰ μ' ἀκολουθή-
σουν. Λοιπὸν μὲ τὴν ἀδεία σας.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμείνῃ τὴν ἐπίδοξι-
μασίαν τῶν γερόντων, ἐξῆλθεν ἡρέμα
τοῦ ναοῦ, ἀφοῦ πρῶτον ἔκαμε τὸν σημει-
ὸν τοῦ σταυροῦ καὶ ἐψέλλισε προσευχὴν
τινα μετὰ κατανύξεως.

Οἱ προύχοντες ἔμειναν ἀναυδοὶ ἐπὶ τι-
νας στιγμὰς· ἀκολούθως ἡγήθησαν ἐκ
τῶν στασιδίων καὶ ἐξῆλθον ὡσαύτως τοῦ
ναοῦ, διευθυνθέντες εἰς τὴν πρὸς βορρᾶν
σκοπιάν.

Ὁ ἀνεμος ὁλονὲν ἐμυκάτο. Κατὰ μι-
κρὰ διαλείμματα ἠκούετο ἐτι τὸ βραγ-
χὺδες ἄσμα τῶν πειρατῶν, τὸ ὁποῖον βαθ-
μηδὸν ἐσβύνετο εἰς μίαν σφοδρότεραν τοῦ
ἀνέμου πνοήν. Πυρετώδεις προπαρασκευαί
ἐτελοῦντο ὀπίσθεν τῆς πρὸς βορρᾶν ἐπάλ-

ξεως. Εὐσταθεῖς νεανίαι, ὀπλισθέντες διὰ
πλατυστόμων πυροβόλων καὶ ἐροδιασθέν-
τες διὰ μαχαίρων, πυρίτιδος καὶ σφαίρων,
ἡτοιμάσθησαν πρὸς ἀναχώρησιν. Ἦτο
ἡδὴ ἡ δεκάτη τῆς νυκτός, ὅτε ἡ σιδηρὰ
θύρα τοῦ φρουρίου ἐμισοάνοιξε, συστραφεῖ-
σα μετὰ ἐλαφροῦ γογγυσμοῦ.

— Πηγαίνετε μὲ τὴν εὐχὴν μας, παι-
διά μου, σὰς περιμένω ἐδῶ νὰ σὰς ἀνοί-
ξω, ἠκούσθη ψιθυρίζουσα φωνὴ πρεσβύ-
του.

Οἱ τρεῖς νεανίαι ἐξῆλθον γυμνόποδες,
καὶ ἡ σιδηρὸφρακτος θύρα ἐκλείσθη πάλιν
μὲ τὸν αὐτὸν γογγυσμόν. Ὡς φάσμα-
τα ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐβάδιζον, μόλις ἐγγιζόν-
τες τὸ ἔδαφος, οἱ τολμηταί. Εἶχον ἡδὴ
βαδίσῃ ἀρκετὸν διάστημα διὰ τῶν στε-
νωπῶν τῆς πόλεως, ὅτε ὁ ὀδηγὸν τοὺς
λοιποὺς δύο νεανίας ἔστη καὶ, ἀποταθείς
πρὸς αὐτοὺς, ἔδωκε τὰς ἀκολουθούσας ὁδη-
γίας: «Οἱ λιάνιδες, εἶπε, γλεντοῦν μέ-
σα σὲ τρία σπίτια. Ὅταν προχωρήσου-
με παρακάτω, θὰ ἐννοήσουμε ποῦ μένει
ὁ ἀρχηγός των. Ἐκεῖ θὰ κτυπήσουμε
πρῶτα πρῶτα, θ' ἀδειάσωμε κατ' ἐπάνω
τους τὰ τρομπόνια μας. Ἐως νὰ συνέλ-
θουν, ἐμεῖς θὰ γερμίσουμε καὶ θὰ τρέξω-
με ἔς τοὺς ἄλλους ποῦ μένουν ἔσθον σπιτί-
ν, ἐγὼ θ' ἀνοίξω τὴν πόρτα καὶ σῆς θὰ ρί-
ξῃτε κατ' ἐπάνω τους. Θάρρος, παιδιά,
νὰ μὴ δειλιάσετε· ἐδώκαμε ὑπόσχεσι πῶς
ἡ θὰ διώξουμε τοὺς λιάνιδες ἢ θὰ πέ-
σωμε καὶ οἱ τρεῖς σφαγμένοι. Ὁ Θεὸς θὰ
εἶνε μαζὶ μας. Πηγαίνουμε.»

Εἶχον κατέλθῃ κατωφερῇ τινὰ στε-
νωπὴν, ὅτε αἴφνης, εἰς καμπὴν τινα, πα-
ρετήρησαν μακρόθεν ἀνταύγειαν φωτὸς
σχηματίζουσαν φωτεινὸν τετράγωνον ἐπὶ
τοῦ τοίχου τῆς ἀπέναντι τῶν εὐωχυμέ-
νων οἰκίας. Ἔστησαν καὶ ἐνέτεινον τὴν
ἀκοήν των· φωναὶ ἐξῆλθοντο μέχρις αὐ-
τῶν συγκεχυμένως. Ἀτάραχοι οἱ νεανί-
αι προὐχώρησαν βήματα τινα, ὅτε μιὰ
λέξις: «καπετάνιε!» ἀκουσθεῖσα, μικροῦ
δεῖν ἀπέσπα ἐπιφωνήσεις ἐκ μέρους τῶν
νεανίων.

— Ἐδῶ τὸν ἔχομε τὸν ἀρχηγόν, ἐφέλ-
λινεν ὁ ὀδηγός· — τρέξτε μαζὶ μου.

Δὲν ἀπέχον ἡδὴ δέκα βήματα τῆς

οἰκίας, ὅτε παρετήρησαν εἰς γωνίαν τινα
πελώριον λιάνην, κλονιζόμενον καὶ ἐ-
χοντα τὰ νῶτα ἐστραμμένα πρὸς αὐτοὺς.
Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ὁ ὀδηγὸς ἐξάγει
ἐκ τῆς ζώνης τὴν μάχαιράν του καὶ τὴν
ἐμπήγει κάτωθεν τῆς ἀριστερᾶς ὤμοπλά-
της τοῦ πειρατοῦ, ὅστις, κλονισθείς, ἐ-
πεσεν αὐθωρεὶ βληθείς εἰς τὴν καρδίαν,
χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ προφέρῃ. Διασκε-
λίσαντες τὸ πτώμα τοῦ νεανίου καὶ
κύπτοντες, ἀνῆλθον ἐπὶ τοῦ προαυλοῦ
τῆς οἰκίας. Ἡ θύρα ἔμενεν ἀνοικτὴ ὡς
ἐκ τῆς ἐξόδου τοῦ φονευθέντος ἡδὴ πει-
ρατοῦ, ἐφράσσετο δὲ ὑπὸ δευτέρας θύρας,
(ἐξώπορτο, ὡς καλοῦσιν αὐτὸ οἱ κάτοικοι),
ἐξῆλθον μὲχρι τοῦ ἡμίσεως τῆς κυ-

ρίως θύρας. Οἱ πειραταί, δώδεκα τὸν ἀ-
ριθμὸν, ἐκάθηντο ἐκλαδὸν καὶ συνεζήτουν
ζωηρῶς περὶ ξίφινων δειπνοῦ πλουσί-
ου· τινὲς τούτων, ἐν τῇ ἐσχάτῃ κραϊπά-
λῃ ἡδὴ διατελοῦντες, ἔρρεγγον κατακεί-
μενοι. Αἴφνης, καταχθόνιος ἐκπυρσοκρό-
τησις ἠκούσθη, τὰ φῶτα ἐν ἀκαρεῖ ἐσθέ-
σθησαν, ἀραί, οἰμωγαί, ἀπαίσιος ἐθέρ-
μος, κραυγαὶ ἠκούσθησαν, βήματα ἀντή-
χσαν σπεύδοντα, καὶ μετὰ τινα λεπτὰ
ἐν τῇ σιγῇ ἠκούετο μόνον ὁ στῆνος ἐκ-
πνέοντός τινος πειρατοῦ. Οἱ δράσταί τοῦ
ἀνδραγαθήματος τούτου, ἀφανεῖς ἐν τῷ
σκότει, ἐφ' ἱκανὸν καταδιώξαντες τοὺς
ὀλίγους ἐναπομείναντας δραπέτας, ἐσπευ-
δον ὅπως φέρουσιν εἰς πέρας τὸ ἐπ' αἰ-
σίσις ἀρξάμενον ἔργον των. Ἀνιχνεύον-
τες, ἀνεῦρον καὶ τὸ δεῦτερον οἰκηματῶν
πειρατῶν, τὸ ὁποῖον ἀπείχετο ἀρκετὰ τοῦ
συντελεσθέντος δράματος. Οὐδὲν ἀντιλη-
φθέντες οὗτοι, διεσκέδαζον πίνοντες τὸν οἶ-
νον, τὸν ὁποῖον ἔχον παρασκευάσθαι δι' ἑαυ-
τοὺς οἱ φιλόπονοι νησιῶται. Δι' ἀποτό-
μου ὠθήσεως, ἡ θύρα τῆς οἰκίας ἠνεώ-
χθη ἐξ ὀλοκλήρου, πρὶν ἢ δὲ συνελθῶσιν
ἐκ τῆς ἐκπλήξεως οἱ κραϊπαλοῦντες, ἐ-
δέχθησαν κατὰστηθα βροχὴν πυρακτω-
μένου μολύβδου καὶ τεμαχίων σιδήρου,
ἐξακοντισθέντων καθ' ὅλας τὰς διευθύν-
σεις.

— Μέσα! κατ' ἐπάνω τους, παιδιά,
ἐφώνησεν ἐκμανεὶς ὁ ὀδηγός.
Ἡ μάχαιρα ἀπετελείωσε τὸ ἔργον τῶν
πλατυστόμων. Πλέουσα ἐν τῷ αἵματι, ἐ-
ξῆλθε νικηφόρος ἡ τριάς τῶν ἡρώων, πυ-
ροβολοῦσα πρὸς ἐκδοκίμων τῶν σωθέν-
των ἐκ τῆς καταστροφῆς. Τὴν τρίτην οἰ-
κίαν ἡδὴ εὗρον κενὴν καὶ ἐγκαταλειμ-
μένην.

Ἐκ τῆς ὑψηλοτέρας σκοπιᾶς τοῦ φρου-
ρίου, οἱ κάτοικοι περιχαρεῖς ἐθεώντο τὴν
ἐπαύριον εἰσπλέοντα εἰς τὸν ὄρμον στο-
λίσκον ἐκ δέκα σκαφῶν, σύροντα ἐν θρι-
άμβῳ τὰ τρία μύστικα τῶν πειρατῶν.
Ἐλαφρὰ ἐκ τοῦ πελάγους αὐρὰ ἐκόλπου
τὰ λευκὰ τῶν νικηφόρων πλοίων ἱστία,
καὶ ἀνερρίπιζε τὰς πτυχὰς τῆς κυανο-
λεύκου σημαίας των.

Κατόπιν ἐξαετοῦς ἀπουσίας ἐκ τῆς πα-
τρίδος μου, ἐπεσκεψθῆν αὐτὴν πρὸ τινων
ἐτῶν.
Εἰς τὴν ἄκραν τῆς πόλεως, ἡ μᾶλλον
κατὰ τὴν εἴσοδον, πολλοὶ τῶν συμπολι-
τῶν μου θὰ ἐνθυμῶνται θεδαίως γέρον-
τα καφεπώλην, παιδρότατον καὶ ἀκαμύ-
μ' ὅλα τὰ 78 ἔτη τὰ ὁποῖα ἔφερον ἐπὶ
τῶν ὤμων του. Παιδιόθεν ἐγγνώριζα τὸν
Μπαρμπα-Σταμάτην, ἠκούσα δὲ ὅτι εἶχεν
υπηρετήσῃ εἰς τὰ Ὑφανὰ καρδία, πλει-
στάκις ἀναδύχθεις. Κατὰ τὸ 187...
ὅτε μετέβην εἰς τὴν

μπα Σταμάτη, ο οποίος άσμένως μοί διηγείτο παλαιάς ιστορίας.

Μεταξύ πολλών άλλων, μοί διηγήθη και το άνωτέρω έπεισόδιον, το όποιον άτέχνως άφηγήθη. Ότε δέ ήρώτησα αυτόν να μοί είπῃ πως έκαλείτο ο νεανίας εκείνος, ο διακινδυνεύσας την ζώην του ύπέρ της σωτηρίας των συμπολιτών του, ο μετρίοφρων πρεσβύτερος άπεκρίθη :

— Έρώτησε άλλους να σου τὸ πουν.

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· Ίδε σελ. 289.)

Τότε προσέειπον νέαν εμφάνισιν του κομήτου του Χάλλεϋ διά τὸ 1835, μετὰ 75 ἔτη· καὶ ἤδη ἀπὸ τοῦ 1834, τὰ ἀστρονομικά ἡμερολόγια ὠρίζον δι' ἐκάστην ἡμέραν τὰ μέρη τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὰ ὅποια θὰ εὐρίσκητο ὁ κομήτης· κατὰ τὸν δρόμον του περὶ τὸν Ἥλιον. Καὶ πράγματι, ἐφάνη ἀκριβῶς εἰς τὴν ὑποδειχθεῖσαν θέσιν τὴν 16ην Νοεμβρίου, βραδύνας ἀπὸ τὴν ὑπολογισθεῖσαν ἡμέραν μόνον τρεῖς ἡμέρας. Αὐτὸς πλεόν ὁ κομήτης συνελήφθη καὶ οὐδέποτε πλέον θὰ μᾶς διαφύγῃ! Τὸν περιμένομεν κατὰ τὸ 1911, καὶ σοὺ εὐχομαι νὰ τὸν ἴδῃς μόνος σου καὶ νὰ βεβαιωθῇς περὶ τῆς ἀκριβείας τῶν λογαριασμῶν τῶν ἀστρονόμων.

—Θὰ ἦτο πολὺ λυπηρὸν εἶναι δὲν τὸν ἔβλεπα· ἀλλὰ θὰ ὁμολογήσῃς, Θείτσα μου, ὅτι εἶνε πολὺ νὰ περιμένωμεν ἕνα κομήτην ἐπὶ 75 ἔτη. Όσοι τὸν εἶδαν μίαν φοράν, πρέπει νὰ ἀπελπισθοῦν ὅτι θὰ τὸν ἴδουν καὶ ἐκ δευτέρου, ὅσον μεγάλην διάθεσιν καὶ ἂν ἔχουν πρὸς τοῦτο.

—Σοὺ φαίνονται πολλὰ τὰ 75 ἔτη; Ποῦ ν' ἀκούσῃς καὶ ἄλλας περιόδους! Ἀδίκον ὅμως ἔχεις, ἀγαπητόν μου παιδί, νὰ λυπηῖσαι τόσον τοῦς φίλους τῶν κομητῶν, οἱ ὅποιοι θ' ἀπέθνησκον χωρὶς νὰ ἐκπληρώσωσι τὴν ἐπιθυμίαν των νὰ ἴδουν δευτέραν φοράν τὸν ἴδιον κομήτην, ἐπεὶ ὅλοι οἱ κομήται δὲν ὁμοιάζουν μετὰ τὸν κομήτην τοῦ 1682. Γνωρίζομεν τώρα πλήθος πολὺ κομητῶν, οἱ ὅποιοι ἐλογαριάσθησαν ὅπως ὁ κομήτης τοῦ Χάλλεϋ, καὶ οἱ ὅποιοι δὲν θέλουν πολλὰς παρακλήσεις διὰ νὰ ἐπανέλθουν. Ἐξ αὐτῶν θὰ σοὺ ἀναφέρω ἕνα μόνον, ἐκεῖνον ἀκριβῶς ὁ ὁποῖος ἐξοδεύει τὸν ὀλιγώτερον χρόνον διὰ τὸν δρόμον του, τὸν λεγόμενον κομήτην τοῦ Ἑγγε, ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ βερολινικοῦ ἀστρονόμου, ὁ ὁποῖος κα-

τὰ τὸ 1819, ἀκολουθῶν τὸ παράδειγμα τοῦ Χάλλεϋ, ἀνέτρεξεν εἰς τοὺς προηγούμενους κομήτας καὶ κατώρθωσε νὰ ὑπολογίσῃ τὴν τροχίαν του. Διὰ νὰ ἐπαυρίδῃς λοιπὸν αὐτὸν τὸν κομήτην, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ γηράσῃς, ἀφοῦ κάμνει τὸ περιοδικὸν του ταξίδιον εἰς τρία ἔτη καὶ 110 ἡμέρας· ἐνεκα τούτου θὰ εἶχε σχεδὸν δικαίωμα νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὴν ἀδελφότητα τῶν πλανητῶν, ἂν ἠδύνατο νὰ κρατῇ πάντοτε τὴν θέσιν του εἰς τὴν αὐτὴν ἀπὸ τὸν ἥλιον ἀπόστασιν. Ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον νὰ τοῦ παραχωρηθῇ αὕτη ἡ χάρις, ἐπεὶ δὲ τρέχων πλησιάζει πρὸς τὸν ἥλιον καὶ ἀπομακρύνεται πάλιν ἀπὸ αὐτοῦ, διασταυρόνων κατὰ τὸ ταξίδιον του τοῦτο τοὺς δρόμους τῶν πλανητῶν. Κατὰ τὸ περιήλιον πλησιάζει εἰς τὸν Ἥλιον περισσότερον ἀπὸ τὸν Ἑρμῆν, καὶ κατὰ τὸ ἀφήλιον ὀπισθοδρομεῖ σχεδὸν μέχρι τῆς τροχίας τοῦ Διὸς.

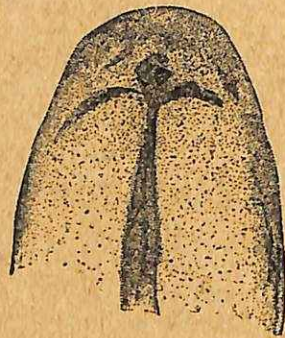
Θὰ ἐλεγέ τις ὅτι αὐτοὶ οἱ κομήται, οἱ

28 Ὀκτωβρίου 1835.

27 Ἰανουαρίου 1836

11 Φεβρουαρίου 1836.

3 Μαΐου 1836.

Ὁ κομήτης τοῦ Χάλλεϋ.

ταχέως ἐπανερχόμενοι, ἔχουν ἰδιαιτέραν ἀγάπην πρὸς τὸν Δία, ἐπεὶ οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν γυρίζουν ὀπίσω, μόλις φθάσουν εἰς τὰ περὶχωρα τῆς τροχίας τοῦ Διὸς· πέντε ἢ ἕξ ἔτη τὸ πολὺ εἶνε ὅσον χρειάζονται διὰ νὰ κάμουν ὀλόκληρον τὸν γύρον των.

—Τότε λοιπὸν πολὺ συγχά ἐπρεπε νὰ ἔχωμεν κομήτας. Πῶς γίνεται καὶ δὲν τοὺς βλέπομεν;

—Ἐπεὶ εἶνε πολὺ μικροί, χρειάζεται τὴν τηλεσκόπιον διὰ νὰ τοὺς ἴδωμεν· καὶ διὰ τοῦτο, μόνον εἰς τὰ ἀστεροσκοπεῖα τοὺς παρατηροῦν. Δὲν ὁμοιάζουν, βλέπεις, μετὰ τοὺς κομήτας ἐκείνους, οἱ ὅποιοι σφύρουσιν ὀπισθὲν τῶν μεγάλων οὐράν, προσελκύουσιν τὰ βλέμματα ὅλου τοῦ κόσμου.

Υποθέτω ὅτι αὐτὸς ὁ μέγας καλοστός,

ὁ Ζεὺς, τοὺς συνέλαβεν αἰχμαλώτους κατὰ τὴν διόδον των, καὶ διὰ τῆς βίας τοῦ ἐπολιτογράφου εἰς τὴν γωνίαν μας τοῦ ἡλιακοῦ κόσμου. Σοὺ λέγω τοῦτο ὅμως χωρὶς καὶ νὰ σοὺ τὸ βεβαιώσω.

—Ἀλλὰ τί ἐννοεῖς ὅταν λέγῃς ἡ γωνία μας;

—Εὐρισκόμεθα ἐδῶ, Κώστα μου, ἡμεῖς καὶ οἱ παλαιοὶ πλανῆται, οἱ ὁρατοὶ μὲ γυμνὸν ὀφθαλμόν, εἰς μέρος, τὸ ὁποῖον δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν πρωτεύουσαν τοῦ βασιλείου τοῦ διοικουμένου ὑπὸ τοῦ Ἥλιου μας. Τὸ ἔσχατον ἄκρον τῶν ὀρίων τοῦ βασιλείου τούτου εὐρίσκεται μακρὰν, πολὺ πέραν τοῦ Ποσειδῶνος εἰς ἀπόστασιν, τὴν ὁποίαν ἀδύνατον μὲν νὰ εὐρίσκωμεν, δυνάμεθα δὲ νὰ ἐκτιμῶμεν, βοηθούμενοι ἀπὸ κομήτας μακρὰς περιόδου, οἱ ὅποιοι χρησιμεύουν διὰ νὰ βολιδοσκοποῦμεν αὐτὴν τὴν ἀπόστασιν.

Γνωρίζεις τί σημαίνει βολιδοσκοπῶ; Ὅταν οἱ ναυτικοὶ θέλουν νὰ μάθουν τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, εἰς τὴν ὅποιαν πλέουν, ρίπτουν βάρος ἀνητημένον ἀπὸ νῆμα, τὸ ὁποῖον ἐκτυλίσσεται καθ' ὅσον τὸ βάρος κατέρχεται. Αὐτὸ τὸ βάρος λέγεται βολίς. Ἀπὸ τὸ μήκος τοῦ ἐκτυλισσομένου νήματος ἐννοοῦν τὸ βάθος τῆς θαλάσσης. Ὅταν πάλιν τὸ νῆμα ἐκτυλιχθῇ ὀλόκληρον, χωρὶς νὰ ἐγγίσῃ εἰς τὸν βυθόν, μανθάνομεν τοῦλάχιστον τότε μέχρι τίνος βάθους προχωρεῖ τὸ ὕδωρ, γινώσκεις νὰ γνωρίζωμεν ποῦ λήγει.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐβεβαιώθησαν ὅτι εἰς τινὰ μέρη τῶν νοτίων θαλασσῶν, τὸ βάθος αὐτῶν εἶνε μεγαλύτερον τῶν 8 καὶ 9 ἀκόμῃ χιλιομέτρων, ἀφοῦ ἡ βολὶς κατήλθεν εἰς τόσον βάθος, χωρὶς νὰ συναντήσῃ τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης.

Παρομοίως συμβαίνει καὶ μετὰ τοὺς κομήτας μας, οἱ ὅποιοι εἶνε βελίδες ἐπίσης, ἄλλου ὅμως εἶδους, συνδεόμενοι μετὰ τοῦ Ἥλιου διὰ τοῦ νήματος τῆς ἡλιακῆς ἐλξεως· ὅταν ἐπομένως γνωρίζωμεν τὴν ἀπόστασιν εἰς τὴν ὁποίαν φθάνουν, μανθάνομεν μέχρι τίνος σημείου ἡ ἡλιακὴ ἐλξις ἐνεργεῖ. Ἐννοεῖς καλῶς ὅσα σοὺ λέγω;

—Ὅχι καλῶς. Πῶς δυνάμεθα νὰ μάθωμεν ἀπὸ τοὺς κομήτας, μέχρι τίνος σημείου δύνανται νὰ φθάσῃ ἡ ἡλιακὴ ἐλξις;

—Ἡ κυριαρχία τοῦ βασιλέως ἐκτείνεται μέχρις ἐκεῖνου τοῦ σημείου, εἰς τὸ ὁποῖον αἱ διαταγαὶ του ἐκτελοῦνται. Δὲν ἔχει οὕτω; Τὸ ταξίδιον περὶ τὸν Ἥλιον τῶν κομητῶν τῶν ἐχόντων μακρὰν περίοδον, διαρκεῖ πολλὰ ἔτη· καὶ ὅσον περισσότερα ἔτη διαρκεῖ, τόσον περισσότερον ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸν Ἥλιον. Ἐπεὶ δὲ καὶ αὐτοὶ ἐπανέρχονται, ὑπακούουν δηλαδὴ εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Ἥλιου, ὁ ὁποῖος τοὺς διατάζει νὰ ἐπανέλθουν πρὸς αὐτόν, ἀναγκάτως ἡ κυριαρχία τοῦ Ἥ-

λιου ἐκτείνεται τοῦλάχιστον μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς τροχίας αὐτῶν τῶν κομητῶν. Εἶνε, ὅπως σοὺ τὸ λέγω, σαφέστατον; —Ἐννοῶ. Ἀλλὰ πῶς δυνάμεθα νὰ μάθωμεν πόσον μακρὰν εὐρίσκεται τὸ ἄκρον τῆς τροχίας τῶν κομητῶν, καὶ ἂν θὰ ἐπανέλθουν;

—Ἐὰν λογαριάσωμεν τὴν ἑλλειπτικὴν τροχίαν, τὴν ὁποίαν οἱ κομήται διατρέχουν, καὶ ἡ ὁποία γίνεται τόσον μακροτέρα ὅσον ἡ ἑλλειψὶς γίνεται πλατυτέρα, εἶνε δυνατόν νὰ εὐρωμεν μέχρι τίνος σημείου ὁ κομήτης θὰ φθάσῃ πέραν τοῦ Ἥλιου, καὶ ἔπειτα πόσα ἔτη χρειάζεται δι' αὐτὸ τὸ ταξίδιον· δυνάμεθα ἐπίσης νὰ εὐρωμεν τὴν ταχύτητα τοῦ κομήτου, τὴν ὀφειλομένην εἰς τὴν ἡλιακὴν ἐλξιν, ἡ ὁποία, ὅπως σοὺ ἐξηγήσα ὅταν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ἔτους τῶν πλανητῶν, ἐλαττοῦται ὅσον ἡ ἀπόστασις γίνεται μεγαλύτερα.

Ἡ καμπυλότης προσέτι τῶν κλάδων τῆς ἑλλείψεως πρὸς τὸν μέγαν ἄξονα, ὅσον μικρὰ καὶ ἂν εἶνε, δεικνύει ὅτι οἱ δύο κλάδοι θὰ ἐνωθῶσι πάλιν εἰς ἕν σημεῖον, καὶ ὅτι ἐπιτέλους, ὅταν ὁ κομήτης φθάσῃ εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον, εἰς τὸ ἄκρον δηλαδὴ τοῦ δρόμου του, θ' ἀρχίσῃ πάλιν νὰ κινεῖται πρὸς τὸν Ἥλιον, ἀκολουθῶν πάντοτε τὴν τροχίαν του, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀδύνατον νὰ ἐξέλθῃ.

Ἀλλ' ἀρκοῦν αἱ ἐξηγήσεις; ἄς ἐπαυλώμεν εἰς τοὺς κομήτας μετὰ τὰς μακρὰς περιόδους, τῶν ὁποίων ἡ διάρκειά σ' ἐνδιαφέρει περισσότερον.

Θὰ σοὺ εἰπῶ ἐν πρώτοις, ὅτι ὁ κομήτης τοῦ Χάλλεϋ κατὰ τὸν γύρον του, ὁ ὁποῖος διαρκεῖ 75 ἔτη, προχωρεῖ πολὺ πέραν τῆς τροχίας τοῦ Ποσειδῶνος, ὁ ὁποῖος, ἂν ἐνθυμεῖσαι τὸν ἀριθμὸν, εὐρίσκεται 4478 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα μακρὰν τοῦ Ἥλιου. Ἐλογάριασαν τὴν τροχίαν καὶ ἄλλων κομητῶν, οἱ ὅποιοι ἐπίσης προχωροῦν πολὺ πέραν τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ τῶν ὁποίων τὸ ταξίδιον εὐρέθη ἐπίσης μακρόν· ἀλλ' ἐπεὶ δὲν παραήλθεν ἀκόμῃ ἀρκετὸς καιρὸς ὥστε νὰ τοὺς ἐπανίδωμεν, δὲν ἐβεβαιώθημεν ἀκόμῃ ἐκ τῶν πραγμάτων περὶ τῆς ἀκριβείας τῶν ὑπολογισμῶν μας.

Κατὰ τὸ 1845 ἐφάνη κομήτης τόσον ὁμοιάων μετὰ τὸν παρατηρηθέντα κατὰ τὸ 1596 ὑπὸ τοῦ διασήμεου ἀστρολόγου Τύχωνος Βραχίου, τοῦ διδασκάλου τοῦ Κεπλέρου, ὥστε ἐνόμισαν ὅτι ἠδύναντο νὰ ἐπαναρχίσουν τὴν μέθοδον τοῦ Χάλλεϋ, καὶ κατέληξαν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι καὶ οἱ δύο κομήται ἦσαν εἰς καὶ ὁ αὐτός, καὶ ὅτι αὐτὸς ὁ κομήτης θὰ ἐπιστρέψῃ 249 ἔτη ἔπειτα ἀπὸ τὴν τελευταίαν ἐμφάνισίν του. Σὺ βεβαίως δὲν θὰ ἐξελέγξῃς, μικρὲ μου φίλε, τὴν ἐπάνοδόν του.

(Ἐπεται συνέχεια)

[J. Macé] Α. Σ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ.

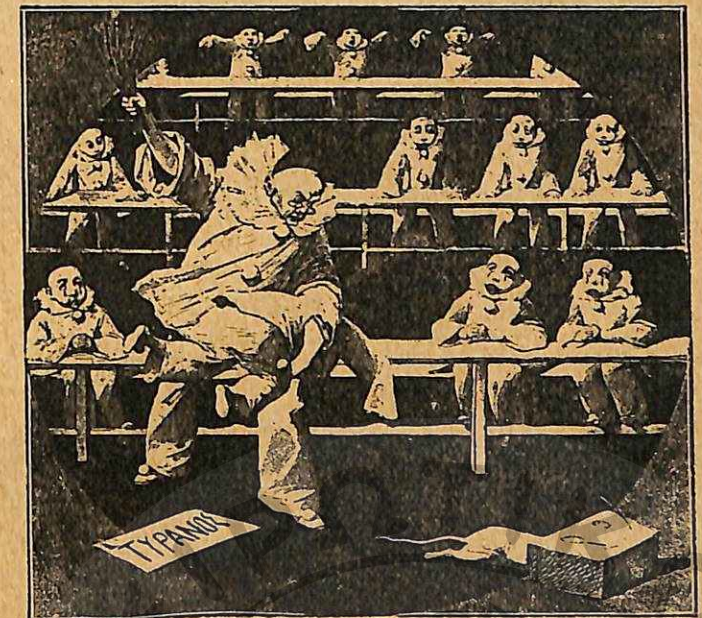
Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΟΥ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗ

Ὁ κύρ Δάσκαλος αἰσθάνεται ἕνα πρᾶγμα πίσω ᾧ τῇ ράχῃ του. Ὅστιν ἀρχὴ ἐνόμισε ὅτι ὁ Κέρβερος ἔκαμε κανένα πῆδημα ἀπὸ τὰ συνειθισμένα του, καὶ ὅτι τὸν ἄγγιξε μετὰ τὰ πόδια του. Γυρίζει λοιπὸν θυμωμένος καὶ κάμνει ἕνα : Οὐστ !

Ἀλλὰ τί νὰ ἰδῇ ;... Οὐτε Κέρβερος, οὐτε τίποτα. Μόνον ὁ μικρὸς Φασουλᾶκης ἦταν ἀπὸ πίσω του. Εἶχε πετάξῃ τὸ χαρτί, ἀπὸ τὸ φόβου του, καὶ ἦταν ἑτοιμος νὰ το στρήψῃ. Ὁ κύρ Δάσκαλος ὅμως δὲν χάνει καιρὸ καὶ σοὺ τὸν γραπώνει.

— Τί γυρεύεις ἐοῦ ἐδῶ ; τοῦ λέγει. Γιατί σηκώθηκες ἀπὸ τῆ θέσιν σου ; Τί χαρτί εἶνε αὐτὸ ποῦ ἐπέταξες ; ἔ ; !

Ὁ Φασουλᾶκης κατὶ μουρμουρίζει, μὰ κανεὶς δὲν τὸν ἀκούει.

Ὁ κύρ Δάσκαλος ρίχνει μιὰ ματιὰ ᾧ τῇ ἐπιγραφῇ, βλέπει ἐκεῖνο τὸ «Τύρανός» (μετὰ ἕνα νῆ !), ἐννοεῖ τὰ πάντα, γίνεται ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ θυμὸ του, καὶ ἀρπάζει τὴν βέργα του.

Ὁ, κακόμοιρε Φασουλᾶκη ! Οὐτε ψύλλος ᾧ τὸν κόρφο σου δὲν ἤθελα νὰ εἶμαι !..

Καὶ τὸν ἀρχίζει ὁ κύρ Δάσκαλος. Καὶ δός του, καὶ δός του... νὰ μάθῃ ἄλλη φορά... τὸ παληόπαιδο !

Ὁ Φασουλᾶκης ξεφωνίζει, τοιρίζει, οὐρλιάζει, — μετὰ τὸ δίκην του, γιατί ἡ Ξυλιὲς τοῦ Δασκάλου δὲν χωρατεύουν· εἶνε ὅλῳ καὶ ξεδατες. . . Οἱ ἄλλοι Φασουλᾶκιδες, ποῦ εἶνε καλὰ ἀδελφία, κλαίγουν καὶ ξεφωνίζουν κ' ἐκεῖνοι μαζί μετὰ τὸν ἀδελφὸν τους. Ἀλλὰ ὁ κύρ Δάσκαλος εἶνε τόσο θυμωμένος, ποῦ δὲν ἀκούει οὔτε κλάμματα, οὔτε φωνές. Καὶ δός του, — κτυπᾷ ὁλοένα τὸ Φασουλᾶκη :

— Νὰ καὶ τούτῃ γιὰ νὰ μάθῃς νὰ σέβῃσαι τὸ Δάσκαλό σου !.. νὰ καὶ τούτῃ γιὰ νὰ μάθῃς ὅτι τὸ «Τύρανός» γράφεται μετὰ δύο νῆ !.. Ἀνορθόγραφε ! αὐθαδέστατε ! ἀμελέστατε !..

Ἀλλὰ δὲν ἐτιμωρήθηκε μόνον ὁ Φασουλᾶκης. Ὁ ποντικός, ποῦ ἔρροκάνιζε πρὶν τὴν γραμματικὴν του, μυρίζεται ἔξαφνα τὸ τυρὶ ᾧ τῇ ποντικοπαγίδα, χώνεται μέσα γιὰ νὰ το φάγῃ καὶ... χράπ ! κλείνει ἡ πορτίτσα καὶ τὸν τσακώνει. Καλὰ νὰ πάθῃ, γιὰ νὰ μὴν τρώγῃ ἄλλη φορά γραμματικές...
Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλῳ στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Κυριατίζουσιν θάλασσαν (σ' εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὴν ὥραν χάρι-
ταν) Ἀφ' ἧς Κερκίρας (ὥρα ἡ περιγραφή
τῆς λιτανείας διὰ τὸ ἄλλο πού μ' ἐρωτᾷς, νο-
μίζω δὲν χάνεις τίποτε ἐν δοκιμασίᾳ, ἔχουσα
ὅμως πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ τὴν ἀποτυχίαν,
διὰ τὴν μὴν ἀπογορευθεῖς.) Ἀγαπᾷν (πολύ
μοῦ ἤρεσεν ἡ περιγραφή τῆς πυρκαϊᾶς· ἀλλὰ
εἰ φοβερὰ πράγματα γίνονται εἰς τὸν τόπον σας!
ἐρχομαι νὰ ἐπανελεῖται τάξις καὶ ἡσυχία.) Ἐαρ
(εἰ χαριτωμένον αὐτὸ τὸ χάρτινον φυλλάδιον!
ἡ Κικὴ τὸ ἐχάρις πολύ· ὅσον διὰ τὰς Μαγικὰς
Εἰκόνας, τὰς συνεχόμενας μὲν τὰς Ἀσκήσεις,
χάρην ευκολίας· ἄλλως τε δὲν ἀποτελοῦσαν ξε-
χωριστὸν Διαγωνισμὸν, οὕτε αἱ λύται των ἔπρηναν
δραβεῖα.) Διοττοροδοῦσαν (νὰ τὸν ἐκδικη-
θῇ με κανὲν Παιδικὸν Πνεῦμα.) Παρόμυλλον
(εὐχαριστῶ νὰ διαρκέσῃ αὐτὴ τὴν φορὰν ὁ ἐνθου-
σιασμός σου· εἶπα διὰ τοὺς Διαγωνισμούς ὅτι δὲν
τοὺς καταργῶ, ἀποβλέπουσα εἰς τὴν γενικὴν ὡ-
φέλειαν καὶ παραβλέπουσα τὴν ἰδικὴν μου ζημίαν.)
Κρητικὸν Κάστανον (πότε; αὐτὸ πλέον ἀπὸ τῆ-
μας ἐξαρτᾶται.) Ξεφάρων Ζωγράφον (ὅχι, δὲν εἶνε
ἀκόμη καιρὸς· ὅταν θὰ εἶνε, θὰ σὲ το εἴπω· καλὰ
κάνεις ὅμως πού ἐτοιμάζεις ἀπὸ τώρα ἔργα, διὰ
νὰ σε εὖρῃ ἐτοιμὸν ἢ προκλήρῃς.) Ἀγέφυρον
Πνεῦμα (δυστυχῶς, ὁ Ἀνατὰς δὲν κάνει ἀν-
ταλλαγὰς Μ. Μυστικῶν διὰ τὴν Πληροφορίαν σου
εἶνε ἀργά, διότι πρὶν τυπωθῇ αὐτὸ τὸ φύλλον, θὰ
ἔχουν δημοσιευθῇ τύποτελέσματα τῶν ἐξετάσεων.)
Ναυαγὸν τῆς Κυρίας (ἔτσι, νὰ μου γράφῃς
κάποτε· καὶ ὅσον συχνότερα, τόσον καλλίτερα.)
Ἀρθος τῶν Λειμῶνων (λοιπόν, καλὴν διασκέ-
δασιν· ἀπ' οὗ προτιμᾷς τὸ μανδολίνον, αὐτὸ πρέ-
πει νὰ μᾶθῃς.) Κανκασία, Μικρὸν Πανοῦρρον,
Πεννὸν τῆς Ἐρήρας (ἀπὸ τὰ ἑρπύλλια· Ἀκτίδα
μοῦ ἤρεσε καλλίτερα· ἔχει μερικὰ ἐλαττώματα,
τὰ ὅποια ὅμως διορθώνονται, καὶ μένει ἕνα ποιη-
ματάκι χαριτωμένον.) Πίστην Ἀθανασίου (ἔ-
στειλα ἐκ νέου καὶ τὰ δύο.) Ἐλαίαν τῆς Ἰθα-
κῆς (χαίρω πού ἔγινες καλὰ.) Εἰλικρινὴ Φι-
λία, Μικρὰν Ἀρθοκρίνον (δὲν πειράζει.) Συ-
ροκολεβάτερ, (εὐγε καὶ διὰ τὴν γέαν εἰσφορὰν
ὕπὲρ τοῦ «Ἐλληνῆκαίδος») Δημιόδεα Βόλον
(εὐχαριστῶ πολύ πού μ' ἐνεθυμήθης εἰς τὸ «πα-
ζάρι» καὶ μοῦ ἔστειλες αὐτὸ τὸ ὥραϊον σου -
νι.) Κυνηγὸν τῶν Αἰγάρων (καλὸν καὶ θὰ
δημοσιευθῇ.) Πηλοκρίνον (ἂ, καὶ παρὶ πο-
νὸν κρύβει αὐτὴ ἡ μετριοφροσύνη καὶ ἡ συντομία·
μὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ σε διαβεβαιώσω ὅτι μ' εὐχα-
ριστοῦν αἱ ἐπιστολαὶ σου ὅσον καὶ οἰοῦντο ποτε
ἄλλου ἐκ τῶν Συνδρομητῶν μου.) Μικρὰν Λο-
ριατοποῦλαν (αἱ προτάσεις θὰ δημοσιευθῶν εἰς
τὸ προσεχές· εὐγε δι' ὅσα γράφεις περὶ «Ἑλλή-
νισμῶν») Στεφανὸν Δάφνης, Λευκοκρίνον
Αἰγυλῶν (μόνον 20 Ἀσκήσεις· περισσώτεροι δὲν
εἶνε δεκταί· ἂν τώρα θὰ εἶνε τοῦ αὐτοῦ εἶδους
καὶ εἶνε ὅλαι ἔξοχοι, διατὶ ὅχι· ἔξαφνα, θὰ ἔδι-
δα εὐχαρίστως ἐν Βραβεῖον δι' εἰκοσι Γρίφους
πρώτης τάξεως· καὶ οἱ Γρίφοι μοῦ χρειάζονται
πολύ, διότι δὲν χάνουν οἱοι.) Ριγολέτον, (ὡ-
ραῖον τὸ ὄνομα τοῦ Συλλόγου σας.) Ν. Σ.
Καράβαν (ἔστειλα.) Γαλλικὴν Σημαίαν
(τὸ τετράδιόν σου ἐστὶν ἡ πρότερον Ἰωνικὴν Ἀ-
κτὴν, διότι τὸ Μαγικὸν ἦτο τυπογραφικὸν λάθος.)
Ἀταβόριον Ρόδου (πολύ μ' εὐχαρίστησεν ἡ
«Ἐφημερίς» σου, ὅπως τιτολοφορεῖς τὴν σημερι-
νὴν ἐπιστολήν· ἀπ' ὅλα εἶχε μέσα καὶ μὲ ὀλην
τὴν παραζάλην τοῦ Γραφείου μου, τὴν ἀνέγνωσα
μέχρι... τοῦ ὑπερῶνου συντάκτου· τὸ ποιημα-
τάκι ὥραϊον.) Καλὴν Ὀρίαν (δὲν πειράζει·
ἄλλοι ἔχουν πολὺ ὀλιγωτέρας ἀπὸ σέ· ἀρχίζουν
βλέπειν, καὶ ἔπειτα σταματοῦν· εὐγε διὰ τὸν
«Ἑλληνα») Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας (πολλὰ
αἱ πληροφορίες σου! δημοσιεύω δύο, ἀλλ' ὑπὸ
τὸν ὅρον νὰ τηρήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου καὶ νὰ
μοῦ γράφῃς τακτικῶς.) Ἀργυρῶν Σοφίαν (καὶ
ἐγὼ ἐνδομῇ ὅτι μὲ εἶχε λησμονήσῃ ἀπὸ τὴν
χαρὰν τῆς ἐπανόδου· τώρα λοιπὸν θὰ μοῦ γράφῃς.)
Ἰωνῶν Γ. Ἰωνῶν (τῆς τὸ ἔστειλα εἰς Μασσα-

λίαν) Σφίγγα τῶν Πάρων (φίλησέ μου τὰ ἀ-
δελφάκια, καὶ γράψε μου συχνότερα· τὸ Π. Πνεῦ-
μα ὥραϊον.) Ὡλοδὸν Διάβολον (μὲ συνεκίνησεν
ἡ ἐπιστολή σου, ἂν καὶ ἐδυσκολεύθην νὰ τὴν δια-
βάσω, διότι ἡ μελέτη ἦτο πολὺ ὀνύχ.) Βράγον
τῆς Κρανῆς (ἔχεις δικαίον, ἀπὸ μελετᾶς διὰ
Γυμνασίον· αἱ πληροφορίες σου μεθύριον, εἰς τὰς
προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν.) Ἰωνῶν Γ. Ν.
Φαριμακίδην (βεβαίως, ἦτο λάθος τῆς διερρησι-
σεως.) Ἀντιγόνην (δὲν ἐνθυμούμαι· ἀλλὰ φαί-
νεται ὅτι ἡ ἐπιστολή σου παρέπεσεν· εἰς τὸ προ-
σεχές τὴν πρότασίν σου.) Βασιλέα τοῦ Κατέρ-
ρου (ἔχει καλῶς· σοὺ ἀνοίγω λο/μὸν μέχρι ἐξο-
φλήσεως τοῦ ποσού.) Μεσολογιτάκι (νὰ λοιπὸν
πού ἤρχισον ὁ «Πετρομάχου»· πὺς σοὺ φαί-
νεται ἐξ ἀρχῆς;) Ἐνδοξον Φαριανῆν, Βίονα
τὸν Συνοραῖον (ἔστειλα.) Δαφνοστεφῆ Ναυ-
αρχον (ὅχι· τὸ τετράδιον ἐστὶν ἡ καὶ θὰ λάβῃς.)
Αἰγυλῶν Πέλαγος (ἔστειλα.) Πειρατικὴν Ἀν-
δραν (χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀνάρρωσιν τοῦ φιλέτου
μας Μάδμ. Μπούμ.) Πλοῖον τοῦ Δουναβέως
(χαίρω πού σοὺ ἤσαν τὸν τὸν «ὑπὲρ Πατρίδος»
ὁ «Ἀγγελος τῆς Ἀγίας» καὶ τὰ ἄλλα μακ-
ρυθιστορήματα· βεβαίως, ἐπιτρέπονται αὐταὶ αἱ
ἀπαντήσεις.) Ρωμαιοὶν Κικέρωνα κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαθα μετὰ τὴν 21 Ἀυ-
γούστου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Ο Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παί-
δων» μετεκομίσθη εἰς τὴν ὁδὸν Πατη-
σίων ἀρ. 11 Β. περὶ τὰ Χρυστεῖα, (γω-
νισαία οἰκία εἰς τὴν διατεταύρωσιν τῶν
ὁδῶν Πατησίων καὶ Σατωβριάνδου.)

Εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν μετέκρησε καὶ ὁ
εἰδικὸς λαρυγγολόγος-ὠτολόγος-ἰατρός
κ. Μεχαήλ Π. Παπαδόπουλος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 16 Ὀκτωβρίου
Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δὲν νὰ γράφωσι
τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν
τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος
περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

Νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων.

[Κατὰ τὰν αὐτὴν προκηρυχθέντα, ἀπὸ σήμερον
ἄρχεται ὁ νέος 66ος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων
Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.]

442. Λεξιγράφος

Τὸ πρῶτον λαουλούδια καὶ ὑμῶρα μυρίζουν·
Τὸ δευτέρον μου λέγει ὅτι ποιεῖ καθεῖς·
Τὸ τρίτον εἶνε γράμμα· καὶ ὅλα σχηματίζουν
Κράτος τῆς ἀνωτάτης, πού λένε, Ἀνατολῆς.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀστυνοῦ Ρόδου

443. Στοιχειόγραφος.

Εἶμαι ὅρος ὑψηλὸν

Κι' ἀρετὰ ὀνομαστό.

Ἄν μου ἐγάρῃς τὸ κεφάλι,

Ἐν ἀγρίῳ θὰ προβάλλῃ.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἰστορικοῦ Παλαμίδου

444. Αἰνίγμα.

Τρέχει, σταματᾷ,

Καὶ ἀφίνει ὀπίσω

Ὅ, τι τῆς ὀρίσω,

Μὰ ὅλα μελανά.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Α. Πακιδίου

445. Πυραμὶς ἐκ Παραγῶγων.

Νὰ σχηματισθῇ πυραμὶς ἐκ λέξεων παραγομέ-
νων ἐκ τῶν ἐξῆς: ἄρχω (ἐκ ταύτης θὰ σχημα-
τισθῇ ἡ κάδοτος τῆς πυραμίδος) ἀρχιμ. (ἡ πρώτη
λέξις πρὸς τῆν)· εὐχνομαι, πῆλος, διαπνέω.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ροδίου Τσιτσάνου [Ε]

446. Φωνηεντόγραφος.

Τῇ προλήψει ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε φω-
νήεντος, τρεῖς ἐπαναλαμβανόμενοι εἰς ἐκάστην
λέξιν, σχηματίζουν τὴ βοήθειά τῶν κάτωθι συμ-

φώνων (τῶν ὁποῦν ἡ θέσις δύναται νὰ μεταβληθῇ)
τέσσαρας λέξεις:

1. Μόσολ. — 2. Σολ. — 3. Σολος. — 4. Σολος.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ταπεινοῦ τῆς Ταρσικῆς [Ε]

447. Ἀκανόνιστον.

★ ★ ★ ★ Γ ★ ★ ★ ★ Νάντικατασταθῶν
★ ★ ★ ★ Ε ★ ★ ★ ★ οἱ ἀστερίσκοι διὰ
★ ★ ★ ★ Ρ ★ ★ ★ ★ γραμμάτων, οὕτως
★ ★ ★ ★ Μ ★ ★ ★ ★ ὥστε νάναγινώ-
★ ★ ★ ★ Λ ★ ★ ★ ★ σκωνται ὀριζοντίως
★ ★ ★ ★ Ν ★ ★ ★ ★ ὁκτὼ πόλεις τῆς
★ ★ ★ ★ Ι ★ ★ ★ ★ Γερμανικῆς Αὐτο-
★ ★ ★ ★ Δ ★ ★ ★ ★ κρατορίας.

Ἐστὶν ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιοκόλου [Ε]

448 — 452. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
τοῦ, σχηματίζουν ἄλλας τῶσας λέξεις:
αὐτό, ἐστί, ἔχω, μάθε, σοφός.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Κοσμάκης Μασσαί [Ε]

453. Μεσοτοιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τριῶν ἑλληνικῶν νήσων
νὰ σχηματίσουν τὸ ὄνομα τραγικοῦ Βασιλέως.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Κυριατίζουσας Θαλάσσης [Ε]

454. Φωνηεντόλιπον.

Φγ-κνν-κν-γγν

ς-πλν-κν-κν-κν.

Ἐστὶν ὑπὸ Ν. Κ. Λεκαβάλλα [Ε]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 29.

354 Σκίαθος (σκιά, ὥς.) — 355. Κάλος-καλός.
— 356. Ἡρα-ἡρ. — 357. Λουκιανός. — Λουκία.
— 358. Ἀριστείδης.

359 I A A 360. Ὁ Σιωκράτης. —
Σ Δ Χ 361. ΡΟΔΙΟΣ (Ροιά,
Α Β Α Ν Λ Ὀδυσσεύς, Ἀχάτωρ,
Α Ν Α Ἴσις, Ὀττή, Σικελία.)
Β Λ Κ — 362. Μὴ κρίνετε ἵνα
μὴ κρίθητε. — 363. Ἐὰν ᾗ φιλομαθής, ἔσει καὶ
πολυμαθής.

ΤΟΜΟΙ

“ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,”

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 16 (οἱ ἐξῆς: 4.5.6.7.9.11.15.

16.17.18.19.20.21.22.23.24)

πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν

Ἀθῆναις, πρὸς δραχ. 1.10 διὰ τὰς

ἑξωτερικὰς, καὶ πρὸς φράγκον χρυ-

σοῦν 1 διὰ τὸ ἑξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 6 (οἱ ἐξῆς: 1.3.8.12.13.14)

πρὸς φρ. 2.50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντλη-

θῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 6: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896,

1897, 1898 καὶ 1899, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἄδεις φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀνὰ δύο εὐρίσκονται καὶ
οἱ τόμοι τῆς Α' περιόδου τῆς «Δια-
πλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημειουμένης δὲ
ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδέτων,
προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δεσι-
μον ἐκάστης δυάδος τόμων.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ λεπτομερὴς, μὲ τὰ
παρασώματα ἐκάστου τόμου τῆς Δι-
απλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης αὐτῆς,
στέλλεται πρὸς πάντα αἰτοῦντα.